

været en betydelig større „Guldangel“, hvis ikke mange Lande havde ophørt med at have Guldmøntcirkulation, og det tilføjes (Rapportens 1ste Del, Side 17), at „den nuværende vanskelige Situation vil naturligvis blive yderligere forværret, hvis der skulde være Lande, der igen vilde gaa over til at sætte Guldmønt i Om-løb, eller hvis den Tendens, som man visse Steder har kunnet spore til at om-bytte fremmede Tilgodehavender med Guld, skulde blive mere fremtrædende“.

Under Henviisning til det saaledes fremførte maa Nationalbanken bestemt tilraade, at der ikke foretages Ændringer i de gældende Regler paa dette Om-raade, og maa yderligere henstille, at de nugældende Bestemmelser lovfæstes for en noget længere Aarrække, idet man — som det vil fremgaa af, hvad der foran er meddelt — næppe kan regne med, at der skulde opstaa saadanne internationale Forhold paa Guldmarkedet, at Guldmøntindløsningen igen kunde blive den almindelige Form rundt om i Landene, som Danmark saa kunde slutte sig til. Snarere maa man tænke sig, at den fremadskridende økonomiske Udviklings Krav om Kredit og Guldproduktionen vil komme i stadigt større Misforhold til hin-anden, og det er derfor naturligt at regne med, at man i stigende Grad vil begrænse Guldets Anvendelse.

Ogsaa fordi man maa forvente, at dette Spørgsmaal kommer op i Løbet af de nærmeste Aar og i hvert Fald senest i Forbindelse med Forhandlingerne om Forlængelsen af Loven af 12. Juli 1907 om Forlængelse af Nationalbankens Oktroj, tillader man sig at henstille, at der ikke nu sættes nogen Tidsbegrænsning for Gyldigheden af de nuværende Bestemmelser om Guldbarrefoden, men at disse indarbejdes i de almindelige Gulddækningsregler, naar disse til sin Tid skal tages op til Revision.

Et Udkast til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 235 af 23. December 1929 vedlægges.

Nationalbanken i København.

(sign.)

H. Green.

Schrøder.